

ОСНОВНІ АСПЕКТИ СТУДІЮВАННЯ ПРОБЛЕМИ ТРАДИЦІЙ ТА НОВАЦІЙ В УКРАЇНСЬКІЙ НАУЦІ

У статті обґрунтовано актуальність дослідження у межах українських культурологічних студій традицій у поєднанні з новаціями. Автором визначено основні підходи до дослідження традицій; проаналізовано сучасний стан наукових напрацювань за темою дослідження; обґрунтовано доцільність та окреслено загальні перспективи подальших наукових досліджень традицій та новацій для вітчизняної культурології та культури загалом.

Ключові слова: традиції, новації, культура, наукові підходи, українська культурологія.

Глобалізаційні процеси та складні і неоднозначні соціокультурні трансформації, частково викликані ними, активізували дослідження традицій у поєднанні з новаціями. Так, традиції сьогодні розглядаються не лише як засіб збереження культурної самобутності, а й як механізм захисту тих ідентичностей, без яких не може існувати не лише культурна спільнота, а й окрема людина. Е. Шилз писав, що люди зазвичай не задоволені своїми традиціями, але без них вони не можуть вижити [16, 332]. Тому загалом зрозуміло, чому інтерес до традицій, які, окрім того, зазнають почасти нищівного впливу новацій, очевидний і не відхатиме й надалі. Це перша причина, яка обґрунтуете потребу в продовженні відповідних досліджень у цьому напрямі.

Мета дослідження – обґрунтувати актуальність дослідження традицій для української культурологічної науки та української культури загалом. Для реалізації мети дослідження варто вирішити такі дослідницькі завдання, які визначатимуть основні напрями теоретичних пошуків:

- проаналізувати основні теоретико-методологічні підходи до розуміння традицій, представлені напрацюваннями вчених різних галузей наукового знання; окреслити коло основних теоретичних пошуків українських дослідників, зокрема в межах сучасних культурологічних студій; визначити основні напрями подальших досліджень, актуальні для української культурології.

Думка Е. Шилза, на наше переконання, щонайкраще висвітлює одвічну діалектичну проблему: що важливіше для народу, етносу, окрім людини – збереження ментальних цінностей, звичаїв, традицій, що виражається в звичних умовах побутування, забезпечує сталість і тягливість національного розвитку та неповторний і самобутній ландшафт рідної культури, чи пошук нових цінностей, новацій, які не лише задовольнятимуть дедалі зростаючі потреби країни, окрім людини в умовах формування інформаційного суспільства, поширення глобалізованих культурних зразків, універсалізації тощо, а й в майбутньому протистоятимуть та з гідністю відповідатимуть на виклики сучасності.

Для пошуку адекватних відповідей на ці питання насамперед варто активізувати дослідження у теоретичній площині аналізу, який, у свою чергу, повинен, по-перше, враховувати конкретний культурний контекст, в якому формувалися, розвивалися і функціонують традиції. Традиції, звичаї, обряди, ритуали створені народом і для народу. Свідомий свого історичного шляху народ, власне, тому так ретельно й оберігає їх від руйнації та зовнішнього зазіхання на їхню глибину та інколи незрозумілу сторонньому оку неоднозначність і неповторність, що всіма силами намагається зберегти етнокультурний колорит, який уbezпечує від руйнації сам смисл його існування – смислове ядро культури.

Процес формування традицій – не менш складний і тривалий, ніж пошуки відповідей щодо їх майбутнього, майбутнього кожної культури та її людської цивілізації загалом, дієздатність якої, як відомо, забезпечують закони, зразки, правила і норми поведінки, які виникли на основі традицій, формуванню яких передував "болісний пошук цивільних форм каналізації інстинктів" [10, 246]. На основі традицій формувалася культура, яка сьогодні "задає зразки підкорення інстинктам у соціологізованих формах поведінки. Цивілізація зробила людину. Вона є механізмом утилізації людської природи, яка визначається могутніми і латентними силами підсвідомої ментальності" [10, 246], – продовжують російські вчені. Тому втрата традицій, заміна їх новаціями, які водночас повинні пройти не менш складний, а, можливо, й більш болісний і тривалий шлях, щоб перетворитися в ментальні цінності (почасти архетипи К.-Г. Юнга), – це питання не лише доцільності, а й майбутнього виживання людства, яке без окультурення може постати перед новою проблемою – загрозою виживанню як такого. Не дарма К. Леві-Строс наприкінці ХХ століття попереджав, що надмірне захоплен-

ня новаціями може позбавити людину "тилу", прирікаючи її на індивідуальне існування та навіть на самознищення [9].

Тому, по-друге, не меншої уваги потребують дослідження, які по-новому можуть представити процес екстраполяції новацій та іновацій у соціокультурне середовище конкретної країни з урахуванням ментально-ціннісного ядра її культури, національного духу, звичаїв, традицій тощо. Останні формувалися не лише під впливом тих трансформаційних процесів, які в умовах глобалізації, процеси якої, як відомо, тривають не одне століття, неминуче призводили і призводитимуть і надалі до почасти неоднозначних і незворотних змін у всіх культурах, а й в умовах конкретного природного середовища, клімату, географічного розташування, яке інколи, можливо, навіть більше, ніж інші чинники, визначало умови побутування в межах конкретного терitorіально-культурного об'єднання.

Століттями сформовані традиції можуть, з одного боку, стати бар'єром на шляху експлікації іноваційних культурних зразків та стандартів, а з іншого – виступити ретранслятором нових цінностей в силу власної неоднозначності, тягості та інертності. Саме останні чинники можуть стати підґрунтам формування нових культурних смыслів, почасти зрозумілих і важливих лише для представників конкретної культури.

Саме слово традиція, яке походить від лат. *traditio* (передача, трансляція), лише на перший погляд має однозначний зміст. Насправді, під ним дослідники розуміють безліч феноменів, починаючи від цінностей, ідей, ритуалів тощо і закінчуючи етичними та моральними нормами поведінки, правовими приписами, культурною спадщиною у вигляді матеріальних цінностей, створених у процесі діяльності, відповідної культурної спільноти.

Відтак зрозуміло, чому до аналізу традицій звертаються і етнологи, і антропологи, і соціологи, і філософи і, звичайно, культурологи. Спробуємо виокремити основні підходи до дослідження традицій.

Перший підхід можна назвати філософським. Він представлений переважно працями російських дослідників, серед яких К. Аксаков, М. Бердяєв, Б. Вишеславцев, В. Зеньковський, І. Ільїн, І. Кириєвський. Окремо плеядою можна представити дослідження українських філософів-традиціоналістів Д. Донцова, В. Липинського, Г. Лозко та ін.

Погляд на традиції як систему смыслів, сакрального змісту характерний для праць Д. Александера, М. Бахтіна, Г.-Г. Гадамера, О. Дугіна, М. Дугласа, П. Рікера, Е. Тейлора, Є. Шацького, К.-Г. Юнга та ін.

Соціологічний підхід представлений працями В. Александрова, А. Антонова, В. Зіллера, Е. Гіddenса, С. Мештровича, І. Касавіна, Ю. Левади, В. Малахова, Е. Маркарян, В. Плахова та ін.

Історичний підхід представлений працями Ш. Айзенштадта, К. Леві-Строса, Т. Рейнджера, А. Топоркова, В. Тернера, Е. Шилза, Е. Хобсбаума.

Культурологічний підхід, який також можна вважати етнокультурологічним, найбільш чітко прослідковується в наукових доробках, представлених працями С. Арутюнова, Е. Бромлея, Л. Данилова, В. Іванова, А. Здравомислова, Т. Стефаненко, Л. Куббелль, С. Лур'є, В. Єрасова та ін.

Загалом дослідження, присвячені традиціям, для зручності можна згрупувати у певні блоки. Зрозуміло, що проаналізувати всі праці не уявляється можливим, так само як надто складно серед них виокремити власне філософські, соціологічні, психологічні чи культурологічні. Нині, коли в гуманітаристиці переважає тенденція до інклузивності наукових підходів, неможливо на "межі дисциплінарних світів" (Р. Барт) відшукати дослідника, який зумів би відмежувати сухо філософські погляди від культурологічних, чи соціологічних від психологічних. Так само, як важко уявити собі автора досліджень, який не керувався би міждисциплінарною методологією.

Тому для зручності аналізу, який, на нашу думку, уможливить достатньо грунтований розгляд поглядів на традиції, умовно виокремимо дослідження, представлені західними напрацюваннями та дослідження, які вийшли з-під наукового пера російських та українських вчених.

Серед західних дослідників, на нашу думку, особливої уваги заслуговують праці, які вже давно стали класичними, серед них: збірник статей за редакцією британських істориків Е. Хобсбаума і Т. Рейнджера "Винайдення традицій" (1983 р.), який вперше в українському перекладі вийшов 2005 р. М. Климчука [4]; низка праць британського соціолога Е. Гіddenса, зокрема "Як глобалізація змінює наше життя" [7], "Нарис теорії структурації" [5], "Наслідки сучасності" [6]. Праці Д. Александера "Смысли соціального життя": культурсоціологія" [1] та Е. Тейлора "Первісна культура" [13], які розкривають символічний характер традицій (обрядових дій) у поєднанні з соціальною природою.

Огляд авторефератів дисертаций, представлених в Національній бібліотеці України ім. Вернадського, дав змогу дійти висновку, що на сьогодні в нашій країні за напрямами досліджень, які представлені такими галузями наукового знання, як культурологія, теорія та історія культури, філософія культури, майже відсутні дисертаційні роботи, присвячені аналізу традицій, зокрема в аспекті їх трансформацій під впливом іновацій та новацій.

Дещо інша ситуація склалася в педагогічних науках, що викликано наявністю низки досліджень, пов'язаних з традиціями і новаціями в освіті. Звичайно, зупинятися на їх переліку не варто, однак основний напрям наукових пошуків можна зрозуміти з назви цікавої, на нашу думку, дисертації Рашидої С. С. "Виховання почуття патріотизму на культурно-художніх традиціях Донбасу" [12] на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук за спеціальністю "теорія і методика виховання".

На особливу увагу заслуговують напрацювання, пов'язані з мистецтвознавчою проблематикою, яка представлена дослідженнями пісенних, музичних, хореографічних, релігійних тощо традицій українців. Наприклад: Ліманська О. В. "Календарне свято як складова української обрядової культури (на матеріалі Слобожанщини)" [8]; Прокопович Т. Ю. "Функціонування національної традиції у релігійному мистецтві української діаспори другої половини ХХ століття" [11] за спеціальністю 26.00.01 – теорія та історія культури.

У дисертаційному дослідженні Троєльнікової Л. О. "Художньо-освітній простір як культуротворчий чинник розвитку українського суспільства у ХХ столітті", представленої на здобуття наукового ступеня доктора мистецтвознавства за спеціальністю "теорія та історія культури", традиціям приділено увагу у другому розділі "Генеза художньо-освітнього сmisлотворення в контексті української культури" [14].

Окремим блоком представлені дослідження, пов'язані з традиційними архітектурними особливостями помешкань на українських теренах тощо.

Дотичними до теми дослідження такої культурологічної проблеми, як традиції, є напрацювання філософів, зокрема дисертація Бекірової Л. С. "Регулятивно-креативна функція традиції в етнокультурі (на матеріалі досвіду кримськотатарського народу)" за спеціальністю "філософська антропологія, філософія культури" [3]. Саме серед філософських досліджень нам вдалося розшукати найбільш ґрунтовне, на нашу думку, дослідження Шейко О. С. "Традиція як фактор саморозвитку" [15], в якому розглядаються питання методології дослідження традицій, функціонування традицій в саморозвитку суспільства, традицій українського суспільства та детермінант оптимізації їхнього розвитку у трансформаційний період тощо.

Зрозуміло, що перелік досліджень не може вичерпуватися лише авторефератами дисертаций, які розміщені на офіційному сайті Національної бібліотеки ім. В. Вернадського. Існують й інші дослідження, представлені статтями, монографіями, прикладними науковими розвідками. Це праці Н. Аксюнової, М. Бердuti, Т. Гаєвської, Н. Гаврилюк, С. Грици, Н. Здоровеги, В. Зоца, О. Курочкина, О. Пенькової, І. Суханова, М. Семенової, В. Соколової, Л. Сорочук, В. Скуратівського та ін.

На жаль, власне у межах такого актуального нині напряму досліджень, як культурологія, нам вдалося розшукати лише одне дослідження Андрющенко І. О. "Концептуалізація етнічної традиції (на матеріалі культури кримських татар)" [2] за спеціальністю "теорія та історія культури", яке на регіональному матеріалі розкриває сутність етнічних традицій. Проте цей факт насамперед, на нашу думку, пов'язаний, можна сказати, з нещодавним виокремленням окремої фахової дисципліни для дисертаційних досліджень – культурології, яка лише напрацьовує власний теоретико-методологічний потенціал, а тому потребує прискіпливої уваги дослідників.

Відтак наукове студіювання умов і чинників поєднання традицій і новацій у межах конкретної культури можна визначити не лише актуальним теоретичним завданням, а й проблемою, яку так чи інакше повинні вирішувати всі культури, в яких традиції закріплені на рівні побутової свідомості пересічного представника народу. Останній зазвичай досить далекий від роздумів про те, що, по-перше, є інноваційним, а що повинно вийти з ужитку, тому що застаріло; по-друге, якою мірою на шпалтах терезів повинен урегульовуватися баланс між традиційним і новітнім та хто встановлюватиме основні параметри для його визначення; по-третє, чи взагалі доцільними є "штучні" спроби закріплення новацій у підсвідомості, позаяк механізм імпрінтингу залежить від культурного (природного) середовища, в яке включена людина від народження, а тому не потребує почасти нав'язливого втручання і активності з боку суспільства. Саме цим імпринтинг, які відомо, відрізняється від соціалізації, яка передбачає синкретичне засвоєння норм поведінки, етичних та моральних приписів відповідного суспільства, що зазвичай виражається не в традиціях, а в законах і правових нормах.

Отже, дослідження феномена традицій, особливо їх трансформації під впливом складних інноваційних процесів сучасності, було і залишатиметься одним з найбільш актуальніших напрямів гуманітарного знання.

Література

1. Александр Дж. Смыслы социальной жизни: культурсоциология / Александр Дж. ; пер. с англ.: Г. К. Ольховиков; науч. ред.: Д. Ю. Куракин. – М.: Практис, 2013.
2. Андрющенко І. О. Концептуалізація етнічної традиції (на матеріалі культури кримських татар) / Андрющенко Ірина Олександрівна // Автореф. дис... на здоб. наук. ступ. канд. культурології : спец. 26.00.01 – теорія та історія культури. – Сімферополь, 2009. – 19 с.

3. Бекірова Л. С. Регулятивно-креативна функція традиції в етнокультурі (на матеріалі досвіду кримськотатарського народу) /Бекірова Лейля Сафетівна // Автореф. дис... на здоб. наук. ступ. канд. філософ. н.: спец.: 09.00.04 – філософська антропологія, філософія культури. – Сімферополь, 2004. – 21 с.
4. Винайдення традиції /За ред. Е. Госбаума та Т. Рейнджа. – К.: Ніка-Центр, 2005. – 448 с.
5. Гідденс Э. Устроение общества: Очерк теории структурации /Гідденс Э. – М.: Академический проект, 2005. – 528 с.
6. Гідденс Э. Последствия современности /Гідденс Э. ; пер. с англ. Г. Ольховикова, Д. Кибальчича, – М.: Практис, 2011. – 352 с.
7. Гідденс Э. Ускользающий мир. Как глобализация меняет нашу жизнь /Гідденс Э. – М.: Весь мир, 2004 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://padabum.com/d.php?id=44298>.
8. Ліманська О. В. Календарне свято як складова української обрядової культури (на матеріалі Слобожанщини) / Ліманська Ольга Вікторівна //Автореф. дис... на здоб. наук. ступ. канд. мистецтвознавства : спец. 26.00.01 – теорія та історія культури. – К., 2008. – 22 с.
9. Леви-Строс К. Интервью журналу ЮНЕСКО /Леви-Строс К. // Журнал ЮНЕСКО. – 1990. – № 4.
10. Население и глобализация: 2-е изд. / Н. М. Ромашевская, В. Ф. Галецкий и др. – М.: Наука, 2004. – 322 с.
11. Прокопович Т. Ю. Функціонування національної традиції у релігійному мистецтві української діаспори другої половини ХХ століття / Прокопович Тетяна Юріївна // Автореф. дис... на здоб. наук. ступ. канд. мистецтвознавства: спец.:17.00.01 – теорія і історія культури. – К., 2002. – 16 с.
12. Рашидова С. С. Виховання почуття патріотизму на культурно-художніх традиціях Донбасу /Рашидова Світлана Станіславівна // Автореф. дис... на здоб. наук. ступ. к. пед. н. : спец. 13.00.07 – теорія і методика виховання. – Луганськ, 2007. – 21 с.
13. Тейлор Э. Первобытная культура /Тейлор Э. – М.: Социально-экономическое издательство, 1939.
14. Троєльнікова Л. О. Художньо-освітній простір як культуротворчий чинник розвитку українського суспільства у ХХ століття /Троєльнікова Людмила Олексіївна //Автореф. дисертації на здобуття наукового ступеня доктора мистецтвознавства. – Спеціальність 26.00.01 – теорія та історія культури. – К., 2009. – 44 с.
15. Шейко О. С. Традиція як фактор саморозвитку суспільства /Шейко Ольга Станіславівна // Автореф. дис... на здоб. наук. ступ. канд. філософ. н.: спец.: 09. 00. 03. – соціальна філософія та філософія історії – Запоріжжя, 2001. – 21 с.
16. Shils E. Traditions /Shils E. – Chicago: University of Chicago, 1981.

References

1. Aleksander Dzh. Smyislyi sotsialnoy zhizni: kultursotsiologiya / Aleksander Dzh. ; per. s angl.: G. K. Olhovikov; nauch. red.: D. Yu. Kurakin. – M.: Praksis, 2013.
2. Andryushchenko I. O. Kontseptualizatsiya etnichnoi traditsii (na materiali kultury krymskikh tatar) /Andryushchenko Irina Oleksandrivna // Avtoref. dis... na zdob. nauk. stup. kand. kulturologii : spets. 26.00.01 – teoriya ta istoriya kultury. – Simferopol, 2009. – 19 s.
3. Bekirova L. S. Regulyativno-kreativna funktsiya tradytsii v etnokulturi (na materiali dosvidu krymskotatarskogo narodu) /Bekirova Leylya Safetivna // Avtoref. dis... na zdob. nauk. stup. kand. filosof. n.: spets.: 09.00.04 – filosofska antropologiya, filosofiya kultury. – Simferopol, 2004. – 21 s.
4. Vynaydenna tradytsii / Za red. E. Gosbauma ta T. Reyndzhera. – K.: Nika-Tsentr, 2005. – 448 s.
5. Giddens E. Ustroenie obschestva: Ocherk teorii strukturatsii /Giddens E. – M.: Akademicheskiy proekt, 2005. – 528 c.
6. Giddens E. Posledstviya sovremennosti /Giddens E. ; per. s angl. G. Olhovikova, D. Kibalchicha, – M.: Praksis, 2011. – 352 s.
7. Giddens E. Uskolzayuschiy mir. Kak globalizatsiya menyaet nashu zhizn /Giddens E. – M.: Ves mir, 2004 [Elektronnyiy resurs]. – Rezhim dostupa: <http://padabum.com/d.php?id=44298>.
8. Limanska O. V. Kalendarnye svyato yak skladova ukrainskoi obryadovoї kultury (na materiali Slobozhanshchini) / Limanska Olga Viktorivna //Avtoref. dis... na zdob. nauk. stup. kand. mystetstvoznavstva : spets. 26.00.01 – teoriya ta istoriya kultury. – K., 2008. – 22 s.
9. Levi-Stros K. Intervyu zhurnalu UNESCO /Levi-Stros K. // Zhurnal UNESCO. – 1990. – № 4.
10. Naselenie i globalizatsiya: 2-e izd. / N. M. Romashevskaya, V. F. Galetskiy i dr. – M.: Nauka, 2004. – 322 s.
11. Prokopovych T. Yu. Funktsionuvannya natsionalnoi tradytsii u religiynomu mystetstvi ukrainskoi diaspory drugoi polovyny XX stolittya / Prokopovych Tetyana Yuriivna // Avtoref. dis... na zdob. nauk. stup. kand. mystetstvoznavstva: spets.:17.00.01 – teoriya i istoriya kultury. – K., 2002. – 16 s.
12. Rashydova S. S. Vykhovannya pochuttya patriotyzmu na kulturno-hudoznhnih tradytsiyah Donbasu / Rashydova Svitlana Stanislavivna // Avtoref. dis... na zdob. nauk. stup. k. ped. n. : spets. 13.00.07 – teoriya i metodyka vykhovannya. – Lugansk, 2007. – 21 s.
13. Teylor E. Pervobytnaya kultura /Teylor E. – M.: Sotsialno-ekonomicheskoe izdatelstvo, 1939.
14. Troelnikova L. O. Hudozhno-osvitniy prostir yak kulturotvorchiy chynnyk rozvytku ukrainskogo suspilstva u XX stolittya / Troelnikova Lyudmila Oleksiivna // Avtoref. disertsii na zdobuttya naukovogo stupenya doktora mystetstvoznavstva. – Spetsialnist 26.00.01 – teoriya ta istoriya kultury. – K., 2009. – 44 s.
15. Sheyko O. S. Traditsiya yak faktor samorozvytku suspilstva /Sheyko Olga Stanislavivna // Avtoref. dis... na zdob. nauk. stup. kand. filosof. n.: spets.: 09. 00. 03. – sotsialna filosofiya ta filosofiya istorii – Zaporizhzhya, 2001. – 21 s.
16. Shils E. Traditions /Shils E. – Chicago: University of Chicago, 1981.

Гончаров В. В. Основные аспекты изучения проблемы традиций и новаций в украинской науке

В статье обосновано актуальность исследования в рамках украинских культурологических поисков традиций и новаций. Автором определены основные подходы к изучению традиций; проанализировано современное состояние научных наработок по теме исследования; обосновано необходимость и очерчено общие перспективы дальнейших научных изысканий традиций для отечественной культурологии и культуры в целом.

Ключевые слова: традиции, новации, культура, научные подходы, украинская культурология.

Goncharov V. Key aspects study problems of tradition and innovation in science Ukrainian

In the article the relevance of research within the Ukrainian Cultural Studies tradition combined with innovations. The author identifies the key approaches to the study of traditions, analyzes the current state of scientific developments on research, expediency and outline perspectives for further research to national cultural traditions and culture in general.

It is noted that globalization and complex and ambiguous social and cultural transformation, partly caused by them, intensified research traditions combined with innovations. Traditions are considered not only as a means of preserving cultural identity, but also as a mechanism to protect those identities, without which there can be not only a cultural community, but also individual. The aim – to justify the relevance of research for the Ukrainian cultural traditions of science and Ukrainian culture in general. To realize the objectives of the study should address the following research objectives that will determine the main directions of theoretical research: to analyze the main theoretical and methodological approaches to understanding the traditions are practices of scientists from different fields of scientific knowledge, outline the basic theoretical research Ukrainian researchers, particularly within contemporary cultural studies; identify key areas for further research relevant to Ukrainian culture.

To search for adequate responses to these questions should first strengthen research in theoretical plane analysis, which, in turn, must, first, taking into account the specific cultural context in which were formed, developed and operated tradition. Conscious of its historical path of the people, in fact, it is so thorough and protects them from destruction and external attacks on their depth and sometimes unintelligible to an outside eye ambiguity and uniqueness that all the forces trying to maintain ethno-cultural flavor, which protects against the destruction of the very meaning of his existence – a semantic kernel culture.

Loss of traditions, replacing them with innovations that both should receive no less complicated, and perhaps also more painful and long journey to become a mental values (partly K.-G. Jung's archetypes) – it is not only appropriate, but and the future survival of humanity which no cultivation is likely to face a new challenge – the threat to the survival of as such.

Secondly, attention should be paid not less research that a new process of extrapolation may introduce innovations in socio-cultural environment of the country concerned, taking into account mental and core values of culture and national spirit, customs, traditions and more. Recent formed not only under the influence of the transformation processes in the context of globalization, the processes which are known to last for centuries, and will lead inevitably led to further partly ambiguous and irreversible changes in all cultures, but also in a specific environment, climate, geographical location, which sometimes, perhaps even more than other factors determined the existence of conditions within a specific territorial and cultural associations.

For centuries established traditions may, on the one hand, a barrier to innovation explication of cultural models and standards, and on the other – come relay new values by virtue of ambiguity, continuity and inertia. This last factor can become the foundation of forming new cultural meanings, partly clear and significant only for members of a particular culture.

Basic approaches in research traditions: philosophical, sacral and semantic, sociological, historical, and cultural.

In general, studies on tradition, for convenience can be grouped into certain blocks. It is clear that analyze all the work is not possible , as well as too difficult to distinguish among them own philosophical, sociological, psychological or cultural. Therefore, for ease of analysis, which we believe will enable sufficient consideration Priming views on tradition, so to vyokremymo study presented by Western practices and research came from the pen of scientific Russian and Ukrainian scientists.

Review of abstracts of theses submitted in the National Library of Ukraine. Vernadsky, made it possible to conclude that at present our country in the fields of research are the following branches of scientific knowledge as cultural studies, theory and history of culture, philosophy of culture, almost no dissertations devoted to the traditions of analysis, particularly in terms of their transformations under influence innovation.

Particularly noteworthy developments relating to issues of art, represented by studies of song, music, dance, religion, etc. Ukrainian traditions. Separate block presented research related to architectural features of homes on the Ukrainian territory and more.

Tangent to the research topic such cultural issues as tradition are philosophers working hours.

In general, the scientific study of the conditions and factors blend of tradition and innovation within a particular culture can be defined not only important theoretical problem, but a problem that must somehow solve all the culture in which tradition attached to the household level representative consciousness of ordinary people.

Key words: tradition, innovation, culture, scientific approaches, Ukrainian Cultural Studies.